

Smrtící taktika

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knihovna	CC-BY-NC-ND	První (2026)	Pavel Sekerák

O knize

Smrtící taktika je krátká povídka, která se dá jen stěží zařadit do žánru. Fantasy, které má blízko k hororu, nebo horor, který má blízko k fantasy? Prožijte epické dobrodružství, které se přesouvá ze žánru do žánru. Věřte, komu chcete věřit, ale počítejte s tím, že skutečná důvěra se nedá vybudovat za den. Nebo ano?

STANISLAV HOFEREK

SMRTÍČÍ
TAKTIKA

GREENIE KNIŽNICA

Smrtící taktika

„Gerjan, fakt si myslíš, že to půjde?“

„Samozřejmě,“ odpovídá Gerjan, zkušený dobrodruh.

Pořádně si prohlíží celou skupinu. Strávil odpoledne tím správným výběrem. Hospoda plná nejrůznějších dobrodruhů, dezertérů, pytláků a všelijaké sklizně. Odloučení, opuštění, i zcela obyčejně spítí. Blázni s ještě bláznivějšími či vážnějšími historkami i několik chlapů, kteří neřekli ani slovo, ale jde z nich strach.

„Proč právě tyto?“

„Blondská je za mě první volba. Ta se hodí na všechno. Hodně nenamluví a umí být tak hezká a atraktivní, jako i úplně schovaná myška. To je velký dar. Síla a nenápadnost. Myslím si, že by tě jednou rukou uškrtila a zároveň by odvedla pozornost tak, že by si ji nikdo při tom nevšiml.

„Co ten druhý?“

„Toho si беру, protože si ho nechci znepřátelit. Alespoň přibližně vím, co skrývá v tom kabátě. Dýky, nože, vrhací sekyrky, hvězdice ... cokoliv. Víš, že tam něco má a nevíš co. Nevíš, co použije proti tobě nebo proti tvým nepřátelům. Toho jsi někdo lehce všimne. Když ho někdo uvidí, schová se za štít či za nějakou hradbu. Nepůjde k němu na blízkou vzdálenost.“

„Však nevíš ani jeho jméno.“

„To nevím ani té Blondsky. Nejde mi o jména, ale o schopnosti.“

„Co ten třetí?“

„Barbar. Silný barbar.“

„To je všechno? Jen takový popis? Myslel jsem, že chceš dát dlouhé myšlenky o tom, na co takového chlapa použiješ.“

„Boj.“

„A k čemu potřebuješ mě?“

„Ty jsi lukostřelec, umíš vyrobit šípy. A jsi v tom neskutečně dobrý.“

„Moje schopnosti už nejsou to, co bývaly. Mám už svůj věk.“

„Každý má svůj věk. I já.“

Pětice spolu vychází z hospody. Mají svůj plán, svůj cíl. Déšť a ani přicházející noc je nezastaví. Kráčejí po nepříliš kvalitní cestě, přímo k horám daleko na východě. Gerjan jde první o to, kdo jde za ním v jakém pořadí, se nestará. Kráčí stále stejným tempem a někdy působí, jako kdyby znal cestu nazpaměť. Za ním kráčí jeho známý. Stejně starý jako on, ale místo pohledu dobrodruha, dává pozor, aby neztrácel své šípy. Aurel má jinou motivaci než Gerjan. Jemu nejde o žádnou pomstu či dobrodružství. Nechce zachraňovat žádné hrady či vesnice a rozhodně mu nezáleží na nějakých titulech a pochvalách. Chce mít dost zlaťáků na jídlo, na ošacení a možná i na nový luk. Také myslí na svůj jednoduchý cíl. Vrátit se do svého domu, který minulé léto někdo vypálil, a kompletně jej opravit. Začít nový život, i když to nikdy není jednoduché. Najít si novou ženu, třeba i s dětmi, vychovávat je a dát jim to, co je pro něj opravdu důležité – chléb, střechu nad hlavou, kvalitní med, dobře ugrilované kuře a hlavně - bezpečí.

Třetí člen výpravy je zvyklý na to, že mu málokdo říká jménem. Vlastně s ním málokdy někdo mluví dlouho. Podíívají se na něj, řeknou si, že on je ten pravý a berou ho. Nájemný bojovník. Vypadá drsně a to stačí. Nikdo nezkoumá, co skutečně ví. Řeknou si, že barbar se vždy hodí. Hrubá síla nemusí být upovídána. Jednorozměrný charakter podle někoho a normální člověk podle... skoro nikoho.

Předposlední kráčí chlap s dlouhým kabátem a dlouhými kalhotami. Na první pohled působí nápadně. Beze slova, jen občas si napravuje kabát či kalhoty. Dýchá někdy nahlas a jindy docela potichu. Mnohým to připadá zvláštní, přímo až nelogické.

Poslední kráčí žena. Skutečně se jmenuje Alea, ale každý jí říká jednoduše Blondska. Vypadá, že jí vyhovuje tato pozice. Zkoumavě hledí kolem sebe. Občas se podívá na květiny, občas na stromy. Neustále něco hledá a pořád ji něco zajímá. Bere si své dva oštěpy a používá je jako pomocné hole. Ne proto, že by je nemohla nést na zádech. Jednoduše chce být připravena.

První přestávka je až hluboko v noci. Všech pět si usedá do kruhu kolem ohně. Vědí, že cesta je před nimi ještě dlouhá a náročná.

„Jaký je plán?“ ptá se Alea.

„Plán je jednoduchý. Půjdeme tam a vrátíme se,“ odpovídá Gerjan.

„Kam... tam?“

„Tam, kde se setkají dvě velké východní cesty. Na rozcestí. Bude tam muž, který má moje zlato. Hlídá ho.“

„Proč máš své zlato právě tam?“

„Musel jsem ho někde nechat. Honili mě bandité a byl jsem sám. Neměl jsem jinou možnost. Zlato jsem dobře schoval.“

„To je nelogické, schovávat poklad na křižovatce,“ zapojuje se Aurel.

„Právě naopak. Strom nejlépe ukryješ v lese, krávu mezi krávami. Nikdo nebude prohledávat místo, kde navenek nic není. Každý bude spěchat za svými obchody a dobrodružstvími a nikdo tam nebude zůstávat déle, než je nutné.“

„Kolik je těch banditů?“

„Nevím, kolik jich je. Ani nevím, kolik jich bylo tehdy. Můžu to jen odhadovat. Ale zvládneme to.“

Pětice pomalu usíná. První hlídku si bere Bertran a pořádně se zakrývá svým dlouhým kabátem. Sedá si na kámen pokrytý jehličím. Je blízko ohně, tak mu není zima. Druhou hlídku bere barbarský bojovník. Sedí na holé zemi a vedle hlídání a odpočinku se dívá do ohně a modlí ke svým bohům. Jeho modlitby jsou tiché a harmonické. Opakují se jako mantry.

Nový den začíná po skromné snídani ze zásob. Později se pětice znovu vydala směrem k cíli. Cesta je daleká, ale těší je pomyšlení, že stále mohou jít po relativně dobré cestě. Vědí, že se to na konci dne změní.

Po téměř celém dni kráčení, přerušeno jen krátkým odpočinkem na oběd, se skupina rozhoduje o dalším postupu.

„Měli bychom si pospěšit. Přejedeme přes řeku a utáboříme se,“ říká Alea.

„Druhá strana komáry. Druhá strana štíp.“

Na barbara se dívá celý zbytek skupiny. Má jiný hlas, než si všichni představovali. Mnohem bližší zpěvu různých manter, než hromový hlas velkého bojovníka z nehostinných krajů.

„Já bych přespal na této straně. Každopádně, přes řeku jde jediný most široko daleko. Tak bych spal asi bez ohně, \,“Říká Gerjan.

„Bez ohně? Je nás pět, nemáš se koho bát,“ odpovídá mu Alea.

„Nemáme se koho bát? Je nás pět a přijde dvacet zvědavců.“

„Tak ať přijde. Dvacet zvědavců je lepší než dvacet zabijáků.“

„A když přijde dvacet zabijáků?“ vyptává se Gerjan.

„Vždy můžeš bojovat nebo utíkat. Ještě můžeš doufat, že si tě nevšimnou.“

Skupina se nakonec dostává k řece a připravuje si nocleh před překročením mostu. Nikomu nejsou příjemné komáry, které jsou zde sice v menším množství, ale jsou neuvěřitelně otravné. K pěti, která postupně usíná, potichu přichází zahalená postava.

„Mohu se ohřát u vašeho ohně?“

„Nemáme rozložený oheň,“ odpovídá Aurel.

„Ale jdete ho rozložit na noc.“

„Ne. Nejdeme. Tuto noc nebudeme mít oheň.“

„Ale bude zima.“

„Na zimu se většinou neumírá,“ přidává se do rozhovoru Gerjan. Pořádně se snaží prohlédnout si nově přicházející postavu.

„Ale budou vás ozábat nohy.“

„Ukaž se. Pojd' blíž.“

Postava si sundává kapuci z pláště. Ukazuje svůj obličej a bledé tváře.

„Poslouchej, holčičko, co ty tady děláš takhle sama?“

„Hledám oheň.“

„Máš ohnivé vlasy, ale jdeš k našemu ohni, i když ho nemáme. K čemu ti vlastně je oheň?“ udiveně se ptá Gerjan.

„Je mi zima.“

„To je každému. Ráno bude tepleji. A co jsi zač?“

„Jsem sirotek.“

„To není nic speciálního a zároveň nic veselého. Přidej se k nám, pokud chceš. Ale nechci ti kazit naděje. Nebudeme rozkládat oheň.“

Dívka si pomalu sedá a třaslavým hlasem děkuje. Prohlíží si všechny členy skupiny. Jednoho po druhém. Nejvíce se však dívá na Gerjana a na Aleu. Udivuje ji, že mezi muži je jedna žena. Navíc taková, která se může silou vyrovnat

ostatním. Neustále se na ni dívá. Všimá si také Gerjana, který s ní komunikuje nejvíc.

„Jak se jmenuješ?“ ptá se Gerjan.

„Lisa.“

„Dobře Lisa. Já jsem Gerjan, tady je Aurel, Alea, Bertran a ... dobrá otázka. Přítel můj z neutěšených krajů, ty se jmenuješ vlastně jak?“

„Ge.“

„Ge? Co je to za jméno?“

„Gerjan být ovce v náš jazyk.“

„Že jsem se něco ptal... no nic, pojďme spát. Snad nás komáři příliš nedoštípou.“

Lisa ukazuje svou ruku. Je zcela doštípaná, některé ranky jsou novější než jiné. Při pohledu na svou ruku je jí do pláče. Barbar k ní přichází blíž a prohlíží si rány. Dívka se bojí, ale po zazpívání jakési neznámé mantry je klidnější.

„Víš z těch štípanců něco vyčíst?“ zeptá se Aurel a sahá po luku, jako kdyby doufal, že nějakého komára trefí šípem.

„Ona magie. Nemít energie. Ona slabá.“

Ge vytahuje z malé lahvičky, kterou má s sebou, sněhobílou tekutinu. Pomalu ji přikládá na některé rány a zakrývá několika spadlými listy.

„Děkuji ti. Jsi šaman?“

„Ne.“

Tuto noc nikdo není na hlídce, kvůli neustálým náletům komárů se nikomu nedá dobře spát. Tak jsou na hlídce všichni a zároveň nikdo. Zvláště Gerjan je ze štípanců nervózní a v polospánku se snaží dostat trochu dál.

Brzy ráno připravuje Bertran oheň a Ge se vrací se dvěma okouny. Každý z nich je nabodlý na hůl. Začíná je čistit.

„Je pravda, že ovládáš kouzla?“ ptá se tentokrát Alea a přisedá si k Lise co nejbližší.

„Nevím, jestli ovládat, je to nejsprávnější slovo. Teď to nedokážu.“

„Najez se a uvidíš, že to půjde lépe. Sama o kouzlech nic nevím, ale asi nemůže jeden kouzelník správně ovládat všechna kouzla, která existují.“

„Může, ale je to hodně učení. Starci zamčení ve svých magických věžích znají více kouzel. Kdo je na ulici, ten ví jen část.“

„Kde ses to naučila?“

„Pracovala jsem v knihovně. Uklízela jsem. Tajně jsem četla a zkoušela. Pak mě vyhodili.“

„A jaká kouzla víš?“

„Zajímá mě čas.“

Bojovnice přemýšlí. Nechce dávat jen otázku za otázkou, chce si dobře promyslet, co jí tato Lisa říká. Přemýšlí nad kouzly jako nad něčím, co se dá naučit a zdokonalovat, podobně jako šerm či házení oštěpu.

„Kde ses ty naučila bojovat?“ ptá se mladá Lisa.

„Proč si myslíš, že umím bojovat, maličká?“

„Cítím to. A vypadáš být silná a jsi na výpravě. Nejsi jako ty dámy z města, které jsou celé dny před zrcadlem.“

„Naučil mě to táta. Nejdřív nechtěl, ale když mě chtěl potrestat, tak jsem ho přemohla. Znovu a znovu. Tak mi dal za pravdu a všichni jeho známí mě učili. Někdo s mečem, někdo se sekerou. Ale to nejdůležitější jsem se učila sama. Uhýbat se ránám a odolávat, odolávat strachu.“

„To je úžasné. To jsem vždy chtěla vědět.“

„Ty znáš kouzla a zajímá tě to, co se může naučit kdokoliv?“

„Hodně kouzel neovládám a nejsem v tom dobrá.“

„Jak bys mohla být? Říkala jsi, že ti starci ve věžích toho vědí hodně. Ty jsi mladší než kdokoliv, s kým si normálně povídám.“

Zatímco všichni ostatní hodují na rybách, Gerjan se dívá dopředu. Uvažuje nad cestou a nad tím, co všechno se od jeho poslední cesty mohlo změnit. Přemýšlí nad nebezpečími i nad silou lidí, kteří by se mohli dostat do cesty. Nenapadlo mu, že se bude chtít někdo přidat. Nepovažuje však Lisu za nepřítele nebo hrozbu. Navíc možná ani nebude chtít část z pokladu.

„Myslím, že bychom měli vyrazit.“

„Viděl jsi něco?“ ptá se ho Aurel.

„Ne. Nic jsem neviděl. Všechno je prozatím klidné.“

Nikdo se speciálně nezajímá o poklad. Věří mu, a jdou za ním bez odmlouvání. Přesně takhle mu to vyhovuje. Všechno je zatím naprosto perfektní. Sám nemá potřebu mluvit víc, než je nutné. A navíc, kráčí první. Nemusí se mu nikdo dívat do očí. Má se sebou silné, šikovné jednotlivce. Uvědomuje si reálnou sílu tohoto uskupení i to, že jen málokdo by se jim chtěl postavit do cesty.

Každý dostal zapláceno. Dvě stě zlatých na hlavu. Osm stovek pro společníky je dost na to, aby drželi ústa a krok.

„K čemu nás vlastně potřebuješ?“ vyptává se během pochodu Bertran.

„Bezpečí. Jdeme tam a zpátky. Nebo kam budeme chtít. Jsou to nebezpečné končiny.“

„Zatím jsme potkali jen jednu dívku a spoustu komárů. Normálně si začínám myslet, že na té druhé straně by jich bylo méně.“

„Dej na toho barbara, on ví, co říká.“

„Proč bych mu měl věřit?“

„A proč bys mu měl nevěřit?“

„Vlastně tobě nevěřím. Myslím si, že nějaké zlato je jen záminka.“

„Proč by to byla záminka? Jde mi o pěkné, třpytivé a cenné zlato. O nic víc,“ ujišťuje ho Gerjan.

„Je ti jasné, že pokud tam bude podstatně víc zlata, tak si každý může vzít pro sebe mnohem víc, než je jeho podíl?“

„Všichni jsme čestní. Nikdo z nás by to neudělal.“

„To si jen ty myslíš. Tomu divochovi nevěřím. Ani trochu.“

Pokud se něčeho Gerjan přece jen obával, tak je to soudržnost skupiny. Dříve nebo později přijdou konflikty. Ví, že skupina je vždy jako řetěz. Povolí na slabém místě, když se pořádně zatlačí. Úkolem toho hlavního je zařídit, aby se nic takového nestalo.

Po celém dni stráveném chůzí přichází čas na nový tábor. Zásoby se pomalu ale jistě ztenčují a na chlebu, cibuli, bramborách a uzené slanině si pochutnávají všichni stejně. Zvláště Lisa je vděčná za každé sousto. Neustále děkuje a na každého se usmívá.

„Bandit. Víc bandit,“ šeptá Ge a ostatní se dávají do pozoru.

Alea krouží svým oštěpem s precizností, která nahání strach. Všichni stojí u sebe, nikdo nevyčnívá, neutíká. Gerjan stíská svůj palcát, připravený vrazit ho do lebky nebo do hrudi prvnímu banditovi, který se ho opováží napadnout. Nedochází však k žádnému útoku. Ať je banditů kolikkoliv, pravděpodobně hledají snadný cíl. Někoho, kdo z nich neudělá sekanou. Stahují se. Těžko říct, kdo jim nahnal největší strach.

„Už jsi je potkala?“ ptá se Alea Lisy.

„Ne. Takhle zblízka ne. Ale pokud by jste tu nebyli, tak...“

„Nemysli na to. Dobře? Zkrátka na to nemysli.“

Alea si bere první hlídku. Po předešlé noci, kdy kvůli komárům nespal nikdo, je třeba se postarat o bezpečnost ostatních co nejlépe. Aleu střídá nad ránem Ge.

„Ty spát. Já hlídat.“

„Dobře. Nikoho jsem neviděla. Takže už jsou dávno pryč. Nebo se také musí vyspat.“

„Ten muž zlo. Ten muž nenávist.“

Ukazuje na Bertrana, i když nenápadně. Úmyslně ho neoslovuje, aby ho neprobudil.

„Možná. A možná ne.“

„Duch noci nelhat.“

„Já nevěřím Gerjanovi. Něco skrývá. Něco velkého, zlomyslného.“

„Malá žena smutná. Malá žena strach.“

„Přemýšlela jsem, že ji možná pozvu na cestu se mnou po světě. Ale nejspíš chci o ní vědět víc. O tom, jaká skutečně je a co dokáže.“

„Ona nic neskrývat?“

„Myslím, že ne. Teď jdu spát. Dávej pozor.“

Tichou noc přerušují jen občasné mantry barbara u ohně.

Ráno hned po snídani a krátkém pochodu se ukazuje jedna z cest, které vedou přímo na křižovatku. Cesta vede ze severozápadu. Tady a tam je v dávno uložené dlažbě nějaká nedokonalost, ale je celkově v dobrém stavu. Skupina občas potkává lidi. Poutníky, obchodníky s osly či posla, který přenáší nejnovější zprávy ze světa. Zajímavou skupinkou jsou také věřící, kteří jdou na svaté místo a cestou se modlí nebo zpívají a v rukou svírají různé náboženské předměty.

„Už to není daleko,“ říká Aurel.

„Amen ne. Ale ještě tam nejsme.“

„Řekni mi víc o tom zlatě.“

„Je tam, čeká na mě. To je jediné, co potřebuješ vědět.“

„A ten tvůj... známý? Jaký je?“

„Je to můj známý a nechal jsem u něj poklad.“

„Nic víc?“

„Nic víc.“

Aurelovi to nedá. Všimá si, že Gerjan je skoupý na slovo. O něčem prostě nerad mluví. Něco je mu cizí či protivné. Má tajemství. Něco nevyzradí ani svým nejbližším.

„Měli bychom zastat. Okamžitě. Všichni!“ vykřikuje Aurel a každý se dívá na něj.

„Co se děje?“ Ptá se Bertran.

„Tento chlápek, který si nás najal, nám něco tají. Něco důležitého.“

Aurel možná očekává, že někdo řekne něco o tom, že každý má svá tajemství. Nic se ale neděje. Všichni jsou ticho, včetně Gerjana. Tomu to nedá a po chvíli přerušuje ticho.

„Jsme skoro tam. Pojd'me.“

„Ne. Dokud nám neřekneš víc.“

„Schoval jsem tam zlato a chci ho přenést. Co na tom nechápeš?“

„Jestli jsou tady všude bandité, proč si myslíš, že ten tvůj známý není jeden z nich? Nebo co když je s nimi spřažen? Nebo už nic nemá? Pokud jsou tu lidé, jako ti v noci, možná je už po něm.“

„Tak to pojd'me zjistit. Jdeme.“

„Ty jdeš za svým cílem. Ani se na chvíli nezastavíš poté, co jsem právě řekl?“

„Je jen jeden způsob, jak zjistit, co se děje.“

„Dva. Jít kde ty jít. Nebo. Vytrást z tebe pravda,“ zapojuje se Ge.

„Zaplátil jsem vám, tak pojdme. Co máte strach?“

Každému je jasné, že odpojit se od zbytku skupiny na místě, kde je dost banditů, nemusí být nejlepší řešení. Skupina však není jednotná.

„Já se nehnu, dokud mi neřekne tenhle chlap víc.“

„Ani já!“ Aurel a Bertran se shodují.

Dívají se na ostatní, jestli se k nim někdo přidá. Ge jde beze slova ke Gerjanovi. Chce pokračovat.

„Já půjdu s Aleou,“ vyjadřuje se Lisa.

Všechny oči se soustřeďují na blondatou bojovnici. Ta si to vychutnává a jemně se usmívá. Zároveň přemýšlí.

„Jsem na vážkách. Chci jít dál, ale chci také vědět víc. Máme nohy, tak se hýbeme. Nemáme je na to, abychom stáli na místě. Pojdme tam, kam máme jít. Uděláme, co je potřeba a budeme krýt jeden druhého, pokud to bude nutné. Kdykoli se můžeme otočit a můžeme jít pryč.“

Neochotně, ale přece se všichni dali znovu na cestu. Gerjan jde první, ale tak, aby mu ostatní stačili. Zvláště Lisa je pomalejší, ale Alea ji neustále hlídá a posměluje. I ona si všímá, že přímo na křižovatce je něco, co nelze nazvat městem nebo vesnicí. Vlastně je to jedna větší budova a několik malých budek, které nepůsobí moc vábně. Velká budova je očividně hostinec. Více zatím není vidět. U napajedel je hned několik koní. Před hostincem postává několik lidí, kteří si povídají.

„Tvůj známý je v tom domě?“ znovu se ptá Aurel.

„Samozřejmě. Je to jeho dům. Vlastně jeho hostinec. Všechno musí mít dobře schované.“

„Podle mě to není hostinec.“

„Ale prosím tě, a co by to bylo? Kupci si tu odpočinou, promluví si, povyměňují si zboží ze všech světových stran. Ideální místo pro hostinec.“

„Věřím, že by to bylo dobré místo. Ale i tak, jak by tam dostaly všechny ty zásoby?“

„Jak jako? Všechno se dá prodat a koupit. I postel, ženy, víno či svíčky. Koupíš zde koně i celý vůz, pokud ho bude mít někdo na prodej.“

Gerjan vstupuje skrz nádherné dveře ze světlého dřeva do rozsáhlé místnosti. Ostatní jdou za ním. Všimá si muže zcela vzadu a hned ho oslovuje.

„Maro! Maro, dlouho jsme se neviděli! Maro!“

„Gerjan, příteli, kde se tady bereš?“

„Přišel jsem... však víš proč.“

„A koho jsi přivedl?“

„Tohle je Alea, Aurel, Ge... jen Ge. Fakt se tak jmenuje.“

„A co vědí?“

„Vědí toho hodně. Jsou opravdu šikovní. Mám štěstí, že jsme nenarazili na žádné skutečně významné nebezpečí. Kdyby se tak také stalo, určitě bychom si poradili.“

„Hledám extrémní sílu a cokoliv, co souvisí s magií. Však to znáš.“

„Moment!“ ozývá se Alea. „Ty nás... nabízíš? Prodáváš? Nemáme tu jen něco vyzvednout?“

„Maro, můj přítel, je jen zvědavý. Kdysi i on chodil po dobrodružstvích a teď je mu smutno za starými časy.“

Zatímco Alea mluví s Gerjanem, několik mužů, kteří stáli venku, házejí něco dovnitř a zatarasují dveře. Po chvíli padají všichni na zem, s výjimkou Mara. Nechápou, co se děje.

Gerjan se probouzí svázaný, a s neskutečnou bolestí hlavy. Zjišťuje, že je v jiné místnosti, ve které dosud nikdy nebyl. Má svázané ruce a i když nemá žádnou látku přes oči, nevidí. Oči ho neskutečně pálí. Rychle zjišťuje, že v místnosti není sám. Slyší nadávat Aurela i Bertrana.

Maro se na ně všechny dívá zpoza mříží. Nejprve se jen dívá a neříká vůbec nic. Všimá si hlavně Gerjana.

„Maro? Maro?! Je tady někde Maro?“

„Tady jsem.“

„Co... co se stalo?“

„Slíbil jsi mi něco výjimečného. Krev urozených, mimořádně schopných. Slíbil jsi mi, že budu spokojen. Ty víš, co chci. Co potřebuji. A co jsi mi donesl? Pár úplně obyčejných lidí? Nikoho, kdo by věděl něco, co sám nevím?“

Maro se ukazuje ve své skutečné, děsivé podobě. Ohromný démon s neskutečně velkou silou, už nepoužívá své jednoduché kouzlo k zakrytí obličeje a postavy. Už se nemusí tvářit jako obyčejný chlap, který pečuje o hostinec.

„Co chceš? Řekni mi, co chceš!“

„Nedostal jsem to, co jsem chtěl. Jedinou útěchou je tvoje smrt.“

„Ty mě chceš zabít?“

„Možná jo, koni. A zbylých pět zemře taky.“

„Cože?“ ptá se Aurel.

„Gerjan, já tě zabiju!“ připomíná se Alea.

Místnost, kde je jen několik fadel, je tmavá a působí hrozivě i v běžný den. Nyní však je v ní děsivá a dusivá atmosféra. Šest lidí, pět z nich zemře. Každý má zepředu svázané ruce. Maro osobně hází do středu místnosti starý, velký meč. Přítěžký pro Lisu, ale použitelný pro všechny ostatní.

„Hodím vám jeden meč. Hezky do středu.“ Říká Maro.

„Co s tím mečem?“ ptá se Aurel.

„Ty idiote, to je na ruce. K prořezání pout.“ Okamžitě mu odpovídá Gerjan.

„Nevěřím ti!“

„Tak mi nevěř, když chceš, ale jdi mi z cesty!“

Všichni kromě Bertrana se tlačí k meči. Ten se naopak snaží dostat od meče co nejdál. Vytahuje si z kabátu nějaký ostrý předmět. Ge se dostává k meči jako první a prořezává si s ním provazy. Následně ho bere do rukou a prořezává provazy Lise a Alei, které jsou spolu u sebe. Nesobecky se snaží pomoci každému.

„Proč je všechny neodpravíš?“ ptá se barbara dobrodruh.

„My spolu. My nebojovat proti my.“

Po chvíli mají všichni prořezané provazy a každý z nich se může klidně pohybovat.

„Vidí někdo z vás cestu ven?“ ptá se Aurel.

„Tohle je vězení. Nemá tu být cesta ven. To by neplnilo účel vězení,“ oponuje mu Bertran.

„Musí tu být nějaká cesta.“

„Nemusí. Jsme tady jako psi v kotci.“

„K čemu by byl psům meč?“

„Ty jsi fakt blbec, nebo si na blbce hraješ? Jeden meč, šest lidí. Chce, abychom se zabíjeli navzájem. Proto si ho беру já.“

„Proč ty?“

„Protože já ho jako jediný z vás nepotřebuji.“

Lisu přemáhá strach. Neví, kde je. Je s cizinci v nepříjemném prostředí a do toho nemůže přestat myslet na ta čísla. Jeden přežije? Nebo jedna? Jak to vůbec může být ona? Je bez šance. Slabá, zbytečná a zároveň se může stát jejich lehkou obětí.

„Promysleme to. Jsme tady všichni spolu. Jako první bychom měli...“

„Zabít tě, Gerjani! Ty jsi nás sem dostal! Chceš prodat své druhy za svůj holý život? Co uděláš? No? Co uděláš ty prokletý zasran?!“ vykřikuje po Gerjanovi Aurel.

„Jen pomalu. Neměli bychom bojovat mezi sebou.“

„Ty jsi nás dovedl do pasti. Vědomě jsi chtěl všechny podrazit. Ale jsi neschopný! Šli jsme za odměnou a odměna nikde. Ty za to můžeš!“

„Na lukostřelce bez luku, zamčeného se silnějšími, jsi příliš odvážný.“

„Tak mi vzali zbraň. A co? Vlastníma rukama tě zahrđousím, Gerjan!“

Aurel má červené tváře a celý obličej. Je právem rozzlobený. Nyní nechce být žádný diplomat. Chce spravedlnost. Nepřemýšlí do blízké či vzdálené budoucnosti. Jeho přesným opakem je Alea. Také je bez jakékoli zbraně, ale jako bojovnice nemá problém postavit se někomu v boji. Věří svým pěstím a svému výcviku. Rychlými pohyby očí si všímá, co dělají ostatní. Je připravena bránit se. Nic neříká, nechce být na očích. Na rozdíl od Bertrana, který má úplně jinou taktiku.

„Pokud se chce někdo na mě vrhnout, zemře. Nevzali mi všechno. Kdo něco zkusí, zemře. Vy se klidně pozabíjejte navzájem a já si v klidu odcválám.“ odvrkuje arogantně Bertran.

„Máš zajímavý přístup,“ tvrdí Gerjan.

„Já nemám strach. Víím, že já dnes nezemřu.“

„Odkud bereš takovou jistotu?“ ptá se Gerjan.

„Mojí jistotou je, že nemám strach. Nikdo se mě nepokusí zabít. Jsem příliš nebezpečný.“

„Každý se snaží být zticha, jen ty tady mluvíš o sobě.“

„A ty mi na to odpovídáš. Pravděpodobně budeš první, kdo zemře. Kdo je na tvé straně? Každého jsi podrazil. Aurel tě nenávidí. Já tě chránit nebudu. Nikdo tě chránit nebude. Nikdo není na tvé straně.“

„To ani na tvé.“

Šest postav v pasti. Každý se potí a přemýšlí. Nad sebou, nad ostatními, nad hrozbami. Místnost má čtyři rohy. Do jednoho jde Alea. Klidně kráčí a pohybuje se tam couváním. Lisa ji pomalu následuje a její drobná chodidla zanechávají v prachu jen nepatrné stopy.

Druhý roh si bere Gerjan. Nechce k němu utíkat a být k někomu zády. Do třetího rohu se nehlučně přesouvá divoký Ge.

Zůstává poslední roh. Bertran a Aurel si uvědomují, o co jde. Nikdo nechce zůstat někde uprostřed. Každý chce být v rohu. Tito dva si rozumějí, ale vždy je rozdíl mezi porozuměním a důvěrou.

„Je můj! Ten roh je můj!“ vykřikuje Aurel a utíká do rohu.

Bertran si dává ruku do kabátu. Ví, že nyní nastala jeho chvíle. Nyní může ukázat sílu. Něco vytahuje a hází tak rychle, jak umí.

Spáradlo letí rychle, ale žádnou škodu nedělá. Od Aurelova zad se neškodně odráží a padá na zem. Bertran si uvědomuje, že nyní nemůže být brán vážně. Okamžitě se na něj vrhá Gerjan a je přesvědčen, že se může snadno zbavit jednoho ze soupeřů. Méně rivalů znamená větší šanci na přežití.

Zapomíná na opatrnost. Nevšímá si ostatních, jde za svým cílem. Nevšímá si ani krátké a tenké dýky, kterou Bertran propašoval v opasku. Gerjanova pěst do nastavené dýky naráží v plné rychlosti. Obrovskou bolest slyšet po celé místnosti a hrozivý zápas, který měl mít jednoho vítěze, se otáčí. Bodnutí, další bodnutí a rychlá ztráta možnosti reagovat na cokoli.

Gerjan nepadá na zem jen proto, že se snaží chytit Bertrana. Funguje to jen na krátkou chvíli. Snaží se zastavit krvácení jedné ze svých ran, ale rychle ztrácí jakýkoli cit v rukou i v celém těle.

Bertran rychle obsazuje jeden z rohů. Nechce bojovat s nikým dalším. Teď ne. Potřebuje se pořádně nadechnout. Atmosféra houstne závratným tempem. Doposud to byla jakási hra, špatný vtip či nedorozumění. Nyní jde o hodně. Každý jeden život může rychle skončit. Každý jeden spojenec může být zrádce.

„Teď jsme každý v rohu. Budeme tu čekat, až někdo usne?“ ptá se polohlasně Bertran. Nedostává odpověď.

Svou otázkou ale ukázal nelichotivou pravdu. V přírodě hlídali jeden druhého. Nyní se vše naprosto obrací. Kdo usne, zemře. Kdo nebude spát, nezemře. Ale i ten může padnout.

Nastává fáze strachu a beznaděje. Nikdo neví, co je správné. Nic není správné. Všechno je správné. Každý je kořist a lovec současně.

Alea s Lisou, Aurel, Ge a Bertran. Čtyři strany, čtyři konce. V každém rohu je síla. Někde větší, někde menší. Nikdo však nemůže vědět všechno. Rovnováha je dočasná, zatímco strach je věčný.

Gerjan by si o tom mohl myslet své. Ale už nemůže. Jeho názory zemřely spolu s ním. Mohou na něj zahlížet, mohou ho nenávidět, házet na něj viny. Ale neublíží mu. Už nežije. Nebude žádná legenda, jen bezejmenná mrtvá figura na bitevním poli plném zrady a zvrácené diplomacie. Mrtvola, která je každému na očích a symbolizuje konec. Nechutný pohled, který není pro každého. Kdokoli může dopadnout stejně.

Každý přemýšlí jinak, ale mezi těmi myšlenkami se některé opakují. Je jasné, že Lisa nemůže být s Aleou věčně. Pokud zůstanou jen ty dvě, budou muset bojovat navzájem. Také je jasné, že proti barbarovi a bojovníci jsou zbylí dva v nevýhodě. Chlap s dýkou je nebezpečnější, když nikdo neví, co má. Nyní vědí, že má dýku a bude ji muset použít. A lukostřelec bez luku není velká hrozba. I lukostřelec musí umět zacházet s mečem nebo jinou zbraní, ale nemá k tomu tolik zkušeností jako někdo, kdo používá meč jako svou hlavní zbraň. Také je nejslabší. Jasně si to uvědomuje a potí se ze všech nejvíc.

Co může dělat? Jaké má možnosti?

„Poslouchejte mě, měli bychom se odsud nějak dostat. Zbavme se toho démona a utečme.“

„Jeho ty nezbavit. On tebe v hrst.“

„Na to kašlu. Zbavme se ho. Kdo jde na to se mnou?“

„Ty slabý. Ty brzy zemřít. Ty nemít síla proti oni. Ty snažit přežít, ale tvůj duch slabý.“

„Tohle jsem zrovna nechtěl slyšet.“

Maro se na všechno dívá z výšky, nikým nepozorovaný. Ani nepotřebuje zrak, plně ho uspokojuje jeho sluch. Slyší slova, slyšel poslední činy Gerjana. Nyní poslouchá srdce. Které jak rychle bije a on má potíže strachem i spolknout slinu.

Aurel má jedinou možnost. Počkat, až se ostatní nepozabíjejí navzájem. Nebo dokud všichni neusnou. Uvažuje, jaká by mohla být jeho strategie. Vztít Bertranovi dýku, zabít Bertrana. Následně zabít Aleu. Potom dýkou zneškodnit barbara. A zůstává mu zabít Lisu. V tomto pořadí by to bylo nejlepší. Dobře si uvědomuje, že tento plán je náročný, v podstatě nemožný. Jeho vyhlídky nejsou dobré.

V každém případě se ho zbaví dříve, než budou bojovat k smrti ostatní.

Bertranovy vyhlídky jsou lepší. Může přemoci Aurela. Nemá úplnou jistotu, že se mu to povede, ale ta šance je velká. Pokud ho ale porazí, co dělat potom? Nepřemůže barbara. Ani blondatou bojovnici. Může zabít jen Lisu. Ale jak mu to pomůže? Může ji pohodlně a bez problémů zabít až poté, co padne Alea. Ještě může zkusit sehnat spojence, ale koho? Kdo bude na jeho straně? Pokud Aurel, tak si moc nepomůže. Pokud Ge, tak má šanci. Možná povraždí všechny. Kdo ale bude silnější, když zůstanou jen oni dva? Ještě by mohl být spojenec bojovnice a tedy i Lisy.

Pokud by porazili spolu Aurela i barbara, co by pak dělali tři? Ani on, ani Lisa by neměli šanci proti Alei. Alea by vyhrála tak jako tak, i kdyby se spojil proti ní s Lisou.

Lisa má strach. Je utážená a i když si neuvědomuje všechny možnosti, tak ví, že se z tohoto nedostane živá. Nečeká zázraky a přežije-li jen jeden člověk, zemře. Zabít ji může kdokoli. I Alea. Odtahuje se trochu od ní a ona vypadá, že to chápe. Po chvíli se však Lisa zase více přibližuje k této bojovnici. Strach jí znemožňuje jasně myslet a nedokáže se mu vyhnout. Ve svém životě už viděla mrtvé lidi. Vždy ji to děsilo, kradlo jí to spánek i chuť dál žít.

Sledovat Gerjanovo tělo je však něco ještě silnějšího, intenzivnějšího. Něco, před čím se nemůže schovat. Nemůže utíkat. Jakákoliv snaha utéct by znamenala jen náraz do zdi, nic víc. Znovu a znovu se dívá na člověka, kterého mohla odhadnout špatně. Nyní leží v netypické pozici a jeho oblečení je stále červenější.

Alea zvažuje, co by bylo nejlepší udělat. Mohla by přežít tak, že by postupně pozabíjela všechny. Mohlo by se jí to podařit. Stačí se zbavit Ge. Toho člověka, který jí prořezal provazy a nikdy jí neublížil, ani se na ni ošklivě nepodíval. Čestného a chytrého barbara, který má svůj svět a ten jeho svět není špatný.

Ge má pozici, která je podobná té, kterou má Alea. Uvědomuje si svou sílu. Nechce nikomu ublížit, ale umí se bránit. Nepotřebuje lidi, kteří mu chtějí pomoci. Stačí mu duchové předků, kteří jej mohou vést, ale i opustit.

„Pojďme se všichni vyspat!“ říká Aurel a očekává odpověď od všech. Nikdo mu ale nepřeje dobrou noc.

Nemůže spát. Nikdo nemůže spát. Všude jsou lidé, kteří mohou ublížit. Zamhouření očí může znamenat smrt. Rychlou smrt, pomalou smrt v bolestech či dolámání těla tak, že se dýchání změní v noční můru. Aurel se snaží vymyslet co nejlepší plán. Uvažuje, počítá, doufá. Ruce se mu třesou a pod ním se začíná zvětšovat zapáchající, žlutá louže.

Jedno ví s naprostou jistotou. Alea ani Ge nepotřebují noc k tomu, aby ho zabili. Mohou to udělat v čestném souboji, jednoho na jednoho.

Zcela jiné myšlenky jsou v jiných hlavách, ale hlavní myšlenkou je přežít. Nikdo neuvažuje nad tím, že půjde na další velká dobrodružství. Nebo co si koupí na trhu, ani ve které řece se vykoupe. Přežít. To je to hlavní. Přežít a všechno ostatní je vedlejší, málo důležité. Hluboce podmíněno.

Zatímco přemýšlí, Lisa se naklání k Alei.

„Zabije tě.“

Alea se nemusí ptát, koho tím myslí. Lisa jí to nenápadně ukazuje. Mocný barbar bude ten, kdo zabije její nejbližší duši.

Blondřatá žena jí na to příkyvuje. Může jí věřit, ale nemusí. Přemýšlí. Nebo má šanci přežít, nebo ne. Pokud ji zabije Ge, bude po ní. Pokud ne, má velkou šanci přežít a odejít.

„Jsi si jistá?“

„Vidím to.“

„Tak zkus vidět i dál. Já tě ochráním.“

To je poslední, co mladičká Lisa potřebovala. Bere do rukou největší kámen, jaký vidí, a přibližuje se k barbarovi. Ten si jí ze začátku nevšímá. Je to jako souboj trpaslíka s obrem. Lisa nechce žít, pokud její ochránkyně zemře. Může za to ten démon? Může. Ale hlavně ten silný muž v jednom z rohů. Jde na něj. Více zoufalá, než připravená. Přímá, s velkou snahou, ale bez šance. Jen pokud... by se stal zázrak.

Udírá ho tak silně, jak dokáže. Chce udeřit znovu a znovu, ale znemožňuje jí to. Rychle ji chytá a nepříliš něžně ji svírá ve svých mocných rukou.

„Já tobě nechtím ublížit. Ty dobré srdce.“

„I... ty dobré srdce.“

„Pokud někdo musí zemřít, tak zemře.“

Barbar ji otcovsky chytá za ruku a říká jí něco v jazyce, kterému ona nerozumí. Ani sama neví proč, ale usmívá se na něj. Pouští ji a ona se vrací na své místo, k Alei.

„To si necháš? Proč ji nezabiješ?“ ptá se barbara Bertran.

„Její srdce dobré. Tvé srdce špatné.“

„A co? Jdeš mě vytrestat?“

„Tvoje dýka. Nebezpečná. Dát ji ty mně.“

„No jistě ti budu dávat mou dýku. Co by mě mělo k tomu donutit?“

Barbar přechází do tajemného tichého hlasu a odpovídá mu jediným slovem: „Smrt.“

Zvedá se. Jde přímo k Bertranovi. Ten je zaskočen. Bez spojenců. Bez velké šance. Bere si dýku do rukou a nechce padnout bez přímého boje. Používá tu dýku nejlépe, jak umí. Nutí neohroženého bojovníka na chvíli uhýbat. Tak moc ho chce zasáhnout. Zuřivost urychluje jeho úder, ale ne mušku.

Mocné ruce ho házejí o jednu ze stěn, zvedají a celý proces opakují. Není mrtvý, ale přichází o dýku. Také o možnost být ještě někdy proti někomu hrozbou.

Aurel okamžitě reaguje. Ví, že teď je jeho čas. Nebo ne? Je nerozhodný. Neví, jestli má zaútočit na barbara nebo na bojovnici. Vybírá si nečekaně třetí možnost. Jde k bojovnici, ale ta není jeho cíl. Chce ublížit Lise. Vzít její život. Nemá to logiku ani žádnou lidskost. Koná a pohání ho strach. Ví, že bude další. To ten strach z barbara. To, jakou silou manipuloval s Bertranovým tělem, donutilo jeho vlastní tělo vyhnout se mu. Vyhnout se jeho rukám, i kdyby měl nyní udělat to nejhlupejší a nejbezočivější.

Chytá ji za ruku a chce si ji přitáhnout k sobě. Zvláštní zuřivost ho nutí ubližovat nevinné. Je to vynikající příležitost pro Aleu, aby se projevila. Bez větších problémů chytá Aurela za ruku a odtrhá ho od Lisy. Ten si nevšímá bojovnice, ale už na Lisu nedosáhne. Může křičet, vyhrožovat, mluvit nejrůznější nesmysly. Ale děje se to nejhorší, co si umí nyní představit. Oddaluje se od Lisy a přibližuje k barbarovi. Je to zajímavý pohled. Žena táhne muže na místo, kde rozhodně nechce být. Není třeba žádnou diskusi mezi Ge a Aleou. Podává mu ho jako zlobivé dítě, které si zaslouží výprask.

Tentokrát to žádný výprask nebude. Stejnou, možná i větší silou, se Ge zbavuje Aurela. Ten na rozdíl od Bertrana už žádnou bolest nepocítí.

Zbývají čtyři. Gerjan je mrtvý. Aurel je mrtvý. Bertran žije, ale takový život mu nikdo nemůže závidět. Lisa pláče v koutě. Pohled na tělesné tekutiny a těla, která před smrtí okusila impozantní bolest, jí nedovoluje na nic myslet. Každý ví, co musí nastat.

„Čestný souboj?“ ptá se Ge.

„Kdo vyhraje, ten se postará o Lisu.“

Ona nechce zabít jeho. On nechce zabít ji. Silné pěsti pokrývají slzy. Není jiná možnost. Souboj myslí a svalů. Boj o to, zda se naplní nebo nenaplní slova malé Lisy.

Souboj plný úderů a vykrývání má dlouhé trvání. Nikdo nechce zemřít. Nikdo nechce ukončit svůj život v této místnosti. Ale bojují. Práh bolesti dostává zabrat. Ge získává navrch. Po silném úderu začíná bojovnici svírat hrdlo a ta se už nemůže bránit.

Jakmile odpadává, rychlými kroky chytá Lisu. I její hrdlo začínají drtit mocné dlaně. Pláče, svíjí se, ale nemá mu jak ublížit.

„Je hotovo. Slyšíš, démone? Je hotovo. Já být sám!“

Démon, který vše sleduje, tleská. Otevírá magické dveře, které byly dosud neviditelné.

„Já být svobodný.“

„Dokázal jsi to. Jsem spokojen. Teď jdi. Jdi a nevracej se.“

Ge bere pod jednu pažď Lisu a pod druhou Aleu. S jejich těly vychází ven. Bez přerušování je obě táhne z hrozného místa přes chodbu až na povrch.

„Počkej! Já vím, o co ti jde!“ hřmotným hlasem na něj zvráskl Maro a povolal své pomocníky, různé nižší démonické bytosti. Ty ho rychle chytají a ostny mu vyřezávají srdce. Totéž i Alei, která se po chvíli probrala a pokusila se bránit.

Sklání se nad mrtvolu barbara a uznale plácá vykuchanou mrtvolu po rameni.

„Tvůj nápad byl geniální. Ale byl. Skončil jsi. Skoro jsi byl poslední.“

Čeká na Lisu, než se probere. Neděje se to tak rychle, jak by si přál. Bere láhev s nechutně páchnoucí tekutinou a dává ji před její nos a následně z ní leje přímo do hrdla dívky.

„Ty! Holčička malá! Budeš žít. Ale mám pro tebe roli.“

Lisa se dívá na obrovského, hrozného démona. Chce ustoupit, ale nemá kam. Je naprosto obklíčena. Kašle, neumí se pořádně nadechnout a každé jeho slovo je pro ni hlučnější než celý orchestr.

„Co jsi jim řekla, že tě vzali s sebou?“

„Řekla jsem jim, že umím kouzlit.“

„A víš?“

„Vlastně ani ne.“

„Budeš žít, ale budeš žít jako jediná. Ten, který tam zůstal, padne tvou rukou.“

Lisa si uvědomuje, co má udělat. Což je její nynějším úkolem. Zabít zraněného, téměř nevládního Bertrana. Má být ta jediná, která přežije. Jeden z nižších démonů jí dává krátký meč, který je pokryt hrůzostrašnými symboly. Nechce ho. Tak moc ho nechce, ale tlačí jí ho do dlaně. Roste v ní hněv, jaký dosud neznala. Začíná se cítit jinak. Nechce nikoho zabít. Po chvíli se jí tato akce vidí strašná, ale možná. Mění se. Všechny její touhy se mění a zvláště splétají. Ví, že to dokáže udělat, ale nechce. Nebo chce? Sama neví. Každý moment mění její úsudek. Celá je jiná a cítí se být démonicky oddána novému pánovi. Ztrácí se sama v sobě a zapomíná na život, který žila ještě před hodinami. Hromadí se v ní síla, kterou začíná chápat a kterou musí poslouchat. Síla, která ví o ní všechno, i když ona o ní neví skoro nic.

Po chvíli přichází k Bertranovi a místo milosrdného usmrcení jemu a později jeho mrtvole zasazuje ránu za ranou. Je dokonáno.

Bude žít.

Bude poslouchat.

Má svůj nový domov.